

BIANCA IOSIVONI

LAURA KNEIDL

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

TEMNÝ AMULET

ROMÁN

PŮLNOČNÍ KRONIKY
TEMNÝ AMULET

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2022

Cover © Sandra Taufer, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2945-6 (pdf)

BIANCA IOSIVONI

LAURA KNEIDL

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

TEMNÝ AMULET

Pro Klaudii a Alex

Playlist

X Ambassadors – *Renegades*
The Hit House feat. Ruby Friedman – *Hunt You Down*
JAXSON GAMBLE – *Won't Go Down Easy*
Skrizzly Adams – *Dance with Darkness*
K. Flay – *Giver*
Imagine Dragons – *Bad Liar*
Royal Deluxe – *Dangerous*
The Pretty Reckless – *Going to Hell*
The Brothers Bright – *Blood On My Name*
J2 feat. Blu Holliday – *Born to Be Wild*
Hidden Citizens feat. Ranya – *Let Me Out*
Book feat. Ndidi O. – *Hold On, I'm Coming*
Imagine Dragons – *Next to Me*
RAIGN – *Find My Own Way*
Sam Tinnesz – *Ready Set Let's Go*
Powerwolf – *Armata Strigoi*
Dead Posey – *Don't Stop the Devil*
In this Moment feat. Rob Halford – *Black Wedding*
Bon Jovi – *These Days*
Rob Zombie – *Dragula*
Set It Off, William Beckett – *Wolf in Sheep's Clothing*
Kate Pierson – *Throw Down the Roses*
Esterly feat. Austin Jenckes – *Bad Man*
Elle King – *Where the Devil Don't Go*
Sin Shake Sin – *Can't Go to Hell*
Bon Jovi – *I'd Die For You*
Paul Cardall – *Life & Death*

Co se dosud událo...

Svobodná lovkyně Roxy z londýnské základny osvobodí pomocí kouzla svého amuletu mladého muže od ducha, který se zmocnil jeho těla. Vezme ho s sebou do základny, kde se ukáže, že tento muž ztratil všechny vzpomínky na svůj předchozí život. Velitel základny pověří Roxy, aby se o něj postarala. Muži dají jméno Shaw.

Roxy z nového úkolu není příliš nadšená, protože už jednu důležitou misi má. Na příkaz posla smrti Kevina má do 449 dnů opět pochytat a poslat zpět 449 duší, jež uprchly z podsvětí. Je to trest za to, že omylem otevřela bránu do podsvětí, když splnila poslední přání své mentorky Amelie a po její smrti právě zde, u brány do pekel, zničila Ameliin mocný amulet. Zatímco Shaw prochází u lovců výcvikem, Roxy a její spolubojovník Finn pokračují v plnění této mise.

Zas a znova se objevují zprávy o pohřešovaných lovcích, a to nejen v Londýně. Do města přijíždí také Warden, pověstný Blood Hunter. Pátrá po upířím králi Isaacovi. Díky svým četným zážitkům blízké smrti je také schopný vidět Kevina a komunikovat s ním.

Během společné návštěvy jednoho z nočních klubů se Roxy a Shaw sblíží, ale Roxy není připravena si s ním něco začít – koneckonců ve světě živých jí nezbývá mnoho dní.

Při obchůzce narazí Roxy, Finn, Warden a Shaw na Amelii, kterou Roxy rovněž osvobodila z podsvětí. Roxy si uvědomí, že přesně tohle byl od začátku Ameliin plán a že její mentorka už

dávno nebojuje na straně lovců, ale sleduje jen své vlastní, zcela sobecké cíle. Vypukne zuřivá bitva, při níž obě strany utrpí četná zranění. Krátce poté se celá skupina vydává sledovat Ameliinu stopu až do Paříže. Tam se setkají s Giselle, která má schopnost pohledu smrti. Jediným dotykem ukáže Roxy, jak zemře, a sice už brzy a v Shawově náručí, načež se Roxy rozhodne od Shawa citově distancovat.

Když Amelii v Paříži konečně vypátrají, dojde k souboji, při němž je zabit Maxwell, šéf londýnské základny. Roxy s pomocí svého amuletu přemůže Amelii a pošle ji zpět do podsvětí. Než se tak stane, Amelie se přizná, že nese odpovědnost za zmizení lovců – stejně jako za zmizení Roxyina dvojčete Nialla, kterého před lety unesla. Zmíní se také o vizi, kterou díky svému pohledu osudu měla: tedy že *král čarodějů Baldur bude zabit upířím králem*. O několik týdnů později se Roxy, Shaw a Finn vydají spolu s Wardenem do Edinburghu.

Tady se Warden na jedné z obchůzek setkává se svou bývalou parťačkou Cain, která se právě chystá zničit upíra. Warden je na ni pořád ještě naštvaný, protože po upířím útoku na jeho rodiče před třemi lety vyžradila Cain jeho plán vydat se sám na lov Isaaca, což pravidla základny v Edinburghu přísně zakazují. Důvěra mezi nimi je od té doby narušena a Warden oplatí Caininu tehdejší zradu tím, že na ni žaluje Grantovi, veliteli základny.

Grant však potrestá dočasným suspendováním nejen Cain, ale i Wardena – oba společně mají za trest místo nočních lovů vypomáhat ve zbrojnici. Mezitím jsou Jules, Cainin bratranec a současný spolubojovník, a jeho náhradní parták napadeni upíry. Floydovo tělo je nalezeno, ale Jules zůstává nezvěstný. Po třech dnech lovci nakonec pátrání po něm zastaví a prohlásí ho za mrtvého. Cain se však nehodlá Julese vzdát, poruší pravidla znovu a rozhodne se pátrat po svém spolubojovníkovi sama. A požádá kvůli tomu o pomoc Wardena.

Warden a Cain při pátrání narazí na dva čaroděje, kteří rovněž loví upíry, ačkoli oficiálně panuje mezi těmito nočními příšerami příměří. Poté se vydají pro radu za Harper, Magic Huntress, aby zjistili, o co vlastně čarodějům a upírům jde. Harper jim dá tip, načež Cain s Wardenem skutečně objeví Tarquina, jednoho ze zmíněných čarodějů. Ten však zmizí portálem, který umějí vytvořit pouze čarodějové. Cain bez přemýšlení proskočí portálem za ním, přímo do upířího hnízda, kde je nucena svěst těžký souboj.

Warden si o Cain dělá velké starosti, po jejím návratu na základnu si spolu otevřeně promluví a stráví spolu svou první noc jako milenci.

Následně dostanou Warden s Cain od upíra jménem Phineas zprávu, která je konečně zavede na správnou stopu. Najdou Julese, ovšem ten už dávno není tím, kým býval. Isaac z něj pomocí séra, které vyvinul Wardenův otec, lovci považovaný za mrtvého, udělal nepřirozeného upíra. Zajmou Julese a odvezou ho na základnu v Edinburghu. Wardenův otec, který byl proměněn v upíra již před třemi lety, však unikne.

Isaac a jeho upíři vtrhnou do základny, aby získali zpět Julese, svůj drahocenný experimentální objekt. Mezi lovci a upíry dojde k boji, který si vyžádá velké ztráty. Cain se dostane do sváru s Isaacem, který poručí Julesovi, aby se jí zbavil, ten však překvapivě Cain pomůže. Jako uměle vytvořený upír si zcela nečekaně vyvinul svobodnou vůli a dokáže se, na rozdíl od přirozeně stvořených upírů, vzepřít Isaacovým příkazům. Nakonec se mu podaří Isaaca zabít. Jules poté beze stopy zmizí.

Ve stejnou dobu Wardenův otec násilím vnikne na ošetřovnu, kde leží jeho žena v kómatu. Mezi otcem a synem dojde k souboji, při němž Warden musí učinit těžké rozhodnutí a svého otce zabít, a tím zachránit svou matku.

Život na základně se vrací do normálu jen pomalu. Warden s Cain, kteří už vědí, že si mohou vzájemně důvěřovat, se znovu

stávají partáky. Roxy, Shaw a Soul Huntress Ella se vydávají společně na další cestu, aby dál pátrali po duších, které Roxy osvobodila. Roxyin spolubojovník Finn zatím zůstává v Edinburghu, kde se zotavuje ze svých zranění.

1. KAPITOLA

Roxy

„Jsi si jistý, že jedeme správně?“ zeptala se jsem se Shawa, když zapnul blinkr a odbočil na výjezd z dálnice.

„Všechny cesty vedou do Říma,“ odpověděl a podíval se na navigaci ve svém mobilním telefonu. Ten ho dnes ráno nevedl k dalšímu duchovi, kterého by bylo třeba poslat zpět do podsvětí, ale k dálničnímu odpočívadlu – byla tu velká budova a vedle ní čerpací stanice, obrovské parkoviště a několik opuštěných laviček a stolů.

Otočila jsem se ze sedadla spolujezdce dozadu a rychle zkontrolovala Ellu. Seděla tiše a zamyšleně zírala z okna. Vypadala, jako by se v myšlenkách toulala někde úplně jinde. Z velkých sluchátek, které měla na uších po celou dobu našeho menšího výletu, byla slyšet nesrozumitelná hudba. Po odjezdu z Edinburghu téměř před čtrnácti dny jsme se nejprve vrátili do Londýna. Pak nás souřadnice, které vyplivl Wardenův Ghostvision, zavedly Eurotunelem do Francie a odtud, s několika zastávkami v Lucembursku a Belgii, přes Švýcarsko do Německa. Ale stále jsem nevěděla, kde přesně se nacházíme.

„Zdá se, že tvým cílem je jídlo,“ okomentovala jsem jeho odpověď suše a ukázala na reklamu v oknech motorestu.

„A tvým snad ne? Tak to jsi mě zklamala, drahoušku,“ mrkl na mě Shaw a vypnul motor, když jsme dorazili k motorestu.

V autě se rozhostilo ticho, protože Ella také vypnula svůj přehrávač a sundala si sluchátka. „Proč jsme zastavili?“

„Shaw chce jíst.“

„Snídat,“ opravil mě. „A taky natankovat. Byli jsme na cestě skoro celou noc. Jó, jen tak mimochodem, právě se nacházíme na hranici pohoří Střední Černý les,“ dodal. Pak vystoupil a dlouze se protáhl.

„To vysvětluje všechny ty stromy kolem,“ zamumlala jsem a také vystoupila. V Irsku jsem byla zvyklá na rozlehlé zelené pláně, strmé útesy a nízké bílé kamenné zdi, jedna jako druhá. Lesy hrály v mé zažité představě o přírodě podřadnou roli.

Bylo zataženo a foukal chladný vítr, ale sníh tady nebyl. Všechno kolem vypadalo šedě a pošmourně. Kromě nás bylo na parkovišti ještě jedno další auto a několik kamionů. Zřejmě převážely poslední zboží před svátky, protože do Silvestra zbývalo už jen několik dnů.

Shaw si stoupl vedle mě a opřel se o svůj zářivě modrý Chevrolet Camaro z roku 1969. „Kolik ti jich ještě zbývá?“

Ani jsem si nevšimla, že jsem bezděky vytáhla zařízení velké sotva jako dlaň, jež potřebuje jen jednu kapku mojí krve k vyhledání dalšího ducha, kterého musím zneškodnit. Od té doby, co Warden zprovoznil svůj Ghostvision, jak svou mašinku pojmenoval, se mi podařilo za poměrně krátkou dobu poslat zpět více duší než za všechny předchozí měsíce. Na začátku to bylo 449 duchů. Ale kolik je jich teď...? „Nemám nejmenší tušení.“

A taky že to byla pravda, protože jsem je nikdy nepočítala. No, nikdy – vlastně jsem si na začátku v duchu jakýsi seznam vedla, ale pak jsem se v určitý moment v jejich počítání spletla a od té doby už to stejně bylo jedno. Zasunula jsem přístroj zpátky do kapsy a třela kabát v místě, kde jsem měla tu hnusnou jizvu. Od chvíle, kdy jsme s Finnem, Shawem a Wardenem odjeli z Londýna do Edinburghu, uplynulo několik týdnů, a jizva byla teď o poznání menší. Ale pořád nebyla dost malá. Ještě se

tady venku proháání až moc duší, které musím pochyťat. A příliš mnoho času už opravdu nemám.

„Kolik dní na to ještě máš?“ zeptala se Ella tichým hlasem a prohlížela si mě svýma bílošedýma očima.

Připojila se k nám po Dni krveprolití v Edinburghu a já jsem ji během jedné klidné chvílky, hned poté, co jsme za slušné peníze vyhnali poltergeista z jednoho domu na hranici s Lucemburskem, zaslvětila do svého tajemství. Vyprávěla jsem jí, jak mi moje bývalá mentorka Amelia umírala v náručí, a ještě než zemřela, mě požádala o to, abych zničila její amulet, protože nechtěla, aby se dostal do nesprávných rukou. A taky o tom, jak jsem nechtěně otevřela bránu do pekel a vypustila 449 duší patřících Ulyssovi, králi podsvětí, a jak mě jeho posel smrti, který se jmenuje Kevin, proklel. Také jsem Elle pověděla, jak jsem tyto nestvůry jednu po druhé ničila. A že jsem si nakonec uvědomila to, co bylo jasné už od začátku: tohle je prostě nesplnitelný úkol. Krutá hra krutého posla smrti.

Právě v tu dobu se mi do života připletl Warden. Trvalo to déle, než bych si byla přála, ale nakonec přece jen zprovoznil přístroj, který původně sestrojil jeho otec, a dal mi ho k dispozici. S Ghostvisionem je pro mě snazší vystopovat všechny ty duše. Přesto mi čas doslova protéká mezi prsty a s každým dalším ránem, s každým dalším mým nádechem se neúprosně zkracuje. A díky Gisellině předpovědi, o kterou se se mnou podělila v Paříži, teď vím, jak zemřu.

Během našeho pobytu v Edinburghu jsem měla poprvé čas intenzivně přemýšlet o své blížící se smrti a při tom jsem si uvědomila několik věcí. Na konci Giselliny vize jsem zaslechla vytí pekelných psů, což znamená, že úkol, který mi Kevin dal, s největší pravděpodobností splnit nedokážu. A protože jsem pevně přesvědčená o tom, že mě Kevin od tohoto úkolu neosvobodí ani o vteřinu dřív, ani nedovolí, abych ještě předtím

zemřela, plyne z toho pro mě jediný závěr: den, kdy zemřu, je zároveň dnem, kdy se naplní Gisellina vize. Takže přesně vím, kdy a jak zemřu. Malou útěchou je mi alespoň jistota, že se mi do konce stanovené lhůty nemůže nic stát.

„Roxy?“ vytrhl mě ze zamyšlení Ellin hlas.

Zatřásla jsem hlavou, abych se zbavila vzpomínek, a zhloboka se nadechla chladného vzduchu. Cítila jsem, jak mě pálí v krku a v hrudi, ale byl to pro mě vítaný budíček. „Ještě devadesát tři dní.“

Zavládlo ohromené ticho. Ella se na mě soucitně usmála. Shawova tvář zůstala bez výrazu, jen pohled jeho hnědých očí vyjadřoval vše, co slovy vyjádřit nešlo. Obavy. Soucit. Vztek na posla smrti. A mnohem víc. V jeho očích se toho zračilo tolik, že jsem se musela odvrátit. Neodkázala jsem snést ani jeho pohled, ani to, co ve mně vyvolával.

Nějaké city byly to poslední, co jsem v tu chvíli potřebovala. Bylo snadné si domyslet, že na mě čeká smrt. Nevyhnutelná. Takže, jak krutá bych byla, kdybych dovolila, aby se mezi mnou a Shawem rozvinulo něco víc než jen přátelství, když jsem moc dobře věděla, že zemřu právě v jeho náručí? Ne. Něco takového nemohu dovolit. Nemohu, nechci zranit ani jednoho z nás.

Shaw si odkašlal. „Měli bychom něco sníst a taky si obstarat kávu. Nevím, kdy narazíme na další odpočívadlo s občerstvením.“

Jeho slova zněla, jako bychom se ocitli v zemi nikoho... a abych byla upřímná, některé úseky silnice skutečně působily jako cesta do ztracena. Vůbec jsem netušila, že jsou v Německu tak rozsáhlé plochy nedotčené přírody. Ovšem Shaw tím myslel spíš to, že –

„Mají tady palačinky!“

Otočila jsem se za ním a několikrát jsem překvapeně zamrkala, zatímco Shaw se vyřítil z auta a pospíchal k jednopatrové budově stojící u benzinové pumpy.

Ella si stoupla vedle mě. Na krku se jí pohupovala sluchátka, jako by ji vyzývala, ať si je znovu zastrčí do uší. „Ještě nikdy jsem neviděla někoho, kdo by měl takovou radost z obyčejných palačinek.“

Pokrčila jsem rameny. „Vždyť jsou taky skvělé. Je do nich úplný blázen od té doby, co si je dal k snídani v jedné kavárně v Edinburghu. Ani belgické vafle v Bruselu jim nedokázaly konkurovat.“

Naprosto jsem chápala jeho vášeň pro zákusky. Protože jídelníček v naší kantýně byl pro nás velkým zklamáním, jedli jsme často venku, nebo jsme si něco přinesli z města s sebou. Něco, co prostě nebylo tak strašně *zdravé* jako pokrmy v naší základně. Už jen při pomýšlení na saláty a všechnu tu vařenou zeleninu, jako brokolice a špenát, mi přeběhl mráz po zádech.

Otočila jsem se k Elle. Ještě pořád vedle mě stála jako přikovaná. Dlouhé světlé vlasy měla trochu rozčuchané, ale aspoň se v noci trochu vyspala.

„Mám ti taky něco vzít?“ zeptala jsem se jí, když se pořád nehýbala z místa.

Zavrtěla hlavou, nasadila si sluchátka a znovu se ponořila do svého světa.

Na jejím místě bych se asi nechovala jinak. V Den krveprolití přišla Ella nejen o svého parťáka Owena, ale také o otce. Dva lidé, kteří pro ni byli jedněmi z nejdůležitějších na světě, se do jejího života už nikdy nevrátí.

Ztěžka jsem polkla, protože mi najednou před očima začaly vyvstávat vlastní vzpomínky. Potřásla jsem hlavou a odhodlaně je zase potlačila. Ještě jednou jsem se podívala na Ellu a vydala se dovnitř za Shawem. Právě pro nás všechny objednával kávu a něco k snídani, a tak jsem využila příležitosti a odskočila si na toaletu.

Zatímco většina lidí v těchto dnech slavila vánoční svátky, my jsme poslední dny a noci tohoto roku trávili honbou za

duchy. Což bylo jen dobře, protože já osobně jsem rozhodně neměla sváteční náladu. Až příliš dobře jsem si totiž vzpomínala na prázdniny u nás doma v Irsku, když s námi ještě bylo moje dvojče Niall. Pořád jsme spolu něco vyváděli a vymýšleli hlouposti. A myslím si, že až příliš často jsme chodili na noční výzvědy. Kromě Vánoc, kdy jsme dobrovolně uléhali do postele o něco dřív, abychom se mohli na Štědrý den hned brzy ráno, tedy když naši ještě spali, vplížit po špičkách do obývacího pokoje a hledat dárky.

Poslední Vánoce s ním se mi vryly do paměti tak hluboko, že jsem úplně cítila vůni cukroví, která prostoupila celý dům, a chuť horkého kakaa, na němž jsme si tak často pochutnávali. Stačilo jen zavřít oči a už jsem slyšela šustění balícího papíru a Niallovo nadšené zvolání, když si z papíru vybalil počítačovou hru, kterou si tolik přál. Kupodivu jsem měla před očima bratrovu tvář docela jasnou, zatímco tváře mých rodičů se mi v paměti stále víc rozmazávaly. Ale tak tomu bylo už od chvíle, kdy jsem po Ameliině smrti z Irska odešla. Nemohu uvěřit, že to bude už celý jeden rok.

Znovu jsem zahнала své skličující vzpomínky a opláchla si ruce a obličej. Několika papírovými ručníky jsem se osušila a pohlédla na sebe do zrcadla. Dlouhé blond vlasy jsem měla rozčuchané a pod očima byly znát kruhy, jejichž příčinou však už definitivně nebyly noci proflámované na nějakých večírcích.

Život na cestách na mě pomalu začínal zanechávat stopy.

Už jsem si ani nepamatovala, kdy jsem naposledy prospala celou noc. A to i přesto, že jsme se cestou zastavili v několika loveckých základnách a doplnili zásoby munice. Noc, kterou jsme strávili v Londýně, byla krátká – další duše na nás čekala hned za humny, ve Francii. Ale aspoň jsme znovu viděli Nalu, Linneu a Ingrid, i když jsme propásli Giselle, Westona a ty ostatní. Ripley a Dina byli stále ještě nezvěstní. A nikdo už ani neočekával, že se s nimi ještě někdy setká.

V Paříži nás srdečně přivítal Sebastién se svými lovci, ale i u nich jsme se zdrželi jen krátce. Ve francouzském hlavním městě se mi podařilo vystopovat pouze jednoho z duchů, ale Ella jako Soul Huntress měla v Paříži mnohem víc práce. Přesto s námi pokračovala dál. Asi chtěla s narůstajícím počtem kilometrů získat co největší odstup od toho, co se stalo v Edinburghu. A já jsem jenom doufala, že Ella ví, že před vlastní minulostí se utéct nedá. Dříve nebo později dožene každého. Vždycky.

Zhluboka jsem si povzdechla a vrátila se zpět do restaurace. Shawa jsem tam ale už neviděla, tak jsem se šla podívat, jestli není venku.

„Roxy, tady!“ ozvalo se od jednoho z dřevěných stolů, stojících osaměle na okraji parkoviště. Shaw s Ellou se i přes nepříjemně chladné počasí usadili venku, před sebou tři papírové pytlíky a extra velké kelímky s kávou.

Sedla jsem si vedle Elly a popadla sáček, který ke mně přistrčila, zatímco Shaw se už zase skláněl nad svým cestovním deníkem a něco do něj zapisoval. Tuhle knihu v kožené vazbě si koupil v Edinburghu a od té doby si zaznamenával všechno – kde jsme byli, co jsme zažili a s kým nebo s čím jsme bojovali, ale hlavně psal o tom, co jsme kde jedli. Rozšířil náš systém hodnocení rychlého občerstvení a využíval teď každé příležitosti, kdy mohl něco nového ochutnat.

Chvilí jsem mlčky sledovala, jak si do deníku něco soustředěně čmárá. Měla jsem chuť se ho zeptat, o co jde. Jenomže od chvíle, kdy jsem díky Giselle pohlédla do tváře své vlastní smrti, jsem se snažila udržovat si od Shawy co největší odstup. Fyzicky to sice možné nebylo, ale alespoň emocionálně.

Takže jsem si nakonec nechala zajít chuť a potlačila svou touhu zjistit, co si zapisuje a na kterém jídle si v poslední době nejvíce pochutnal. Raději jsem se věnovala sáčku před sebou a jeho obsahu. Byly v něm čerstvé palačinky, krásně voněly a vykouzly mi úsměv na tváři. Shaw koupil i nějaké obložené

housky a ještě něco na cestu. Teď už by člověk jen stěží řekl, že kdy ztratil paměť. Se svým životem si uměl poradit stále lépe, i když mu občas nějaké informace chyběly. Zato si ale zachoval skoro dětské nadšení pro všechno nové. Zejména pro nové druhy jídel. Tuhle vášně jsme spolu sdíleli.

„Jsou fakt dobré,“ zamlaskal s plnou pusou poté, co si svůj deníček zase sbalil a vrhl se na snídani.

Palačinky jsem si pokapala trochou javorového sirupu, který k nim dávali, dřevěnou vidličkou si ukrojila první sousto a s chutí se do něj zakousla. Až teprve teď jsem si uvědomila, že mám hlad jako vlk. Uznale jsem pokývla hlavou směrem k Shawovi, nacpala si do pusy další sousto a zapila ho kávou.

Seděli jsme tam a mlčky si pochutnávali na lahodné snídani. Někdo by si mohl pomyslet, že jsme divní, když jen tak sedíme a nic neříkáme, ale mně takhle klidná chvilka přišla vhod. Ostatně i těm dvěma. Ella zírala někam do dálky a Shaw měl nos zaborený do knížky, jejíž název jsem nedokázala rozluštit. Když zrovna neřídil, nespál nebo netrénoval, stále něco četl – a sice nejraději klasickou tištěnou knihu, ne něco na mobilu. Z množství knih, které jsme s sebou vezli, by člověk mohl usoudit, že jsme snad vykradli knihovnu.

„Co to čteš?“ zeptala jsem se nakonec a vidličkou ukázala na knížku, kterou měl před sebou. Tak to bychom měli k tomu mému odstupu.

„Pojednání archivářů o amuletech,“ ušklíbl se. „Z nějakého důvodu je tohle téma důležité k tomu, abych zvládl loveckou zkoušku.“

„Jo, protože bez amuletu prvního stupně se prostě lovcem stát nemůžeš,“ odvětila jsem automaticky.

Náhle se do našeho hovoru vmísila Ella. Zdálo se, že tohle drobné rozptýlení s radostí přivítala, a upřela své bílošedé oči na Shawa. „A proč? Proč musí mít každý lovec a lovkyně amulet prvního stupně?“

Shaw si povzdechl, odložil knihu stranou a poslušně odpověděl: „Abychom pomocí magie vytvořili iluzi, která nás ochrání před nežádoucími svědky. A týká se to i příšer, které se snažíme zneškodnit.“

„A kolik úrovní těchto amuletů existuje?“ nedala se Ella odbýt. V Edinburghu občas vypomáhala Cain s výukou dětí tamních lovců, což se na ní zjevně podepsalo, protože to nebylo poprvé, co Shawa takhle zpovídala, jako by byl jedním z jejich žáků.

Shaw pohledem chvíli těkal mezi mým přívěskem na krku, který pocházel z Maxwellovy sbírky, a Elliným prstenem. „Šest.“

„Správně,“ usmála se Ella a spokojeně si usrkla kávy. „A z čeho se naše amulety vyrábějí? A kdo je vyrábí?“

„Jsou dílem archivářů, kteří se na jejich výrobu specializují. A amulety jsou tvořeny zbytky zničených příšer. Což je ostatně fakt hnusná záležitost, když se nad tím zamyslím. Nosíme na sobě zbytky mrtvých kreatur.“

Nañč jsem jen pokrčila rameny. „No vidíš, a to je vlastně všechno, co z téhle oblasti ke zkoušce musíš umět.“

„Ne tak docela,“ namítla Ella a významně se na mě podívala. „Taky je důležité vědět, že jakmile si jednou amulet nasadíš, nemůžeš si ho už sundat, dokud nespotřebuješ veškerou jeho sílu nebo dokud nezemřeš. Proto by si nikdo neměl nasazovat amulety vyššího stupně jen tak zbůhdarma.“

„Pro mě za mě. Ale je to všechno, co potřebuješ vědět, pokud se teda zrovna nehodláš specializovat na práci s amulety,“ protočila jsem panenky.

Shawův obličej se rozzářil. „Opravdu?!“

„Víceméně ano. Ale jednu otázku bych přece jenom měla,“ řekla Ella. „Co je to Temný amulet?“

Shaw otevřel pusu a chtěl odpovédět, ale hned ji zase pomalu zavřel.

Stiskla jsem rty a přemáhala úsměv. Tohle byla od Elly podlá otázka, protože ani Shaw, který do sebe běžně nasává všechny

možné vědomosti jako houba, na ni nedokázal odpovědět. Temným amuletem se zabývají pouze lovci, kteří usilují o vyšší stupně amuletů, a i tak se o takovém amuletu člověk dozví, teprve když dosáhne alespoň třetího stupně. Do té doby je pro něj toto téma celkem nepodstatné.

„Ehm... to je...,“ Shaw znovu těkal pohledem mezi Ellou a mnou, přesněji řečeno mezi purpurovým kamenem se zlatými skvrnami v jejím prstenu a mým královsky modrým přívěskem s kousíčky mědi, který mi Maxwell po své smrti odkázal. Ostatní jeho amulety, konkrétně ty šestého stupně, jsem nechala v Londýně, protože jsem ještě nebyla připravena s nimi bojovat. „Takže... Temný amulet je samozřejmě... amulet toho nejvyššího stupně s obzvlášť temnou energií.“

„Špatně,“ řekla Ella a položila svůj kelímek s kávou na stůl. „Jako Temný amulet označujeme amulet, který je vadný, tedy při jehož výrobě se něco pokazilo.“

„A co například?“

„Představ si to prostě jako nějakou výrobní vadu. Anebo jako situaci, kdy ti obsluha naloží k tvému burgeru až moc, nebo naopak příliš málo hranolků.“

Užuž jsem se chystala jí zásadně oponovat, ale Shaw mě předběhl. „Co se hranolků týká, tak těch nemám nikdy dost.“

Šikovný kluk. Skryla jsem svůj úsměv za kelímek a upila trochu kávy.

„To byla ale hnusná otázka,“ ukázal Shaw prstem na Ellu.

Elle cukaly koutky úst, ale přece jen se neusmála. Dobře jsem chápala, že dělá, co může, že se snaží jít dál bez Owena a svého táty. Ale v očích se jí pořád ještě zračila bolest z jejich ztráty. Po něčem takovém se svět zdá být jiný než dřív a taky člověk sám se změní, protože mu najednou chybí důležitá část jeho samotného. Ella prožívá něco, s čím se já osobně dokážu až příliš dobře ztotožnit. Jsem ráda, že se nikdo z nás nesnaží Elle namluvit, že všechno bude časem snazší – protože to není

pravda. Bolest z prázdna, které člověku v srdci zůstalo, tu bude navždy. A toto prázdno již nikdo a nic nedokáže zaplnit. Ale člověk se s tím naučí žít. Tak nějak. A to je vše, na čem záleží.

„Takže, jestli jsme si téma amuletů už vyjasnili,“ ujal se Shaw znovu slova a položil na stůl další knihu, „pak se mohu zase věnovat duchům. Existují čtyři různé fáze,“ dodal a podíval se na Ellu. „Duchy prvních dvou fází mohou vidět a bojovat s nimi pouze lovci duší. A když se Soul Hunter dotkne nějakého ducha, je jedno které fáze, duch se zhmotní a stane viditelným pro všechny.“

Tentokrát jsem svůj úsměv nedokázala skrýt. „Dávám ti jedničku s hvězdičkou. Jen si dávej pozor, jestli budeš tímhle tempem do sebe dál nasávat informace, archiváři tě budou chtít získat pro sebe, protože jsi jako chodící encyklopedie.“

„Fakt vtipné,“ poznamenal Shaw sarkasticky, ale jeho oči se usmívaly. „Mimochodem, kam pojedeme dál?“

„To se hned dozvíme,“ soustředěně jsem se zamračila, když jsem před sebe na stůl vedle svého mobilu a Ghostvisionu rozložila sadu jehel a testovacích proužků.

Píchla jsem se do levého ukazováčku, nebylo to nijak zvlášť příjemné a určitě nezávidím nikomu, kdo něco takového musí ze zdravotních důvodů dělat několikrát denně. Bolest odezněla a na prstě se mi objevila kapka krve. Přiložila jsem k ní úzký testovací proužek, dokud se do něj krev nevsákla, a pak jsem ho vsunula do Ghostvisionu.

Wardenův přístroj nebyl obzvlášť hezký, ale díky jeho dodatečnému ochrannému krytu, který na něj Warden těsně před naším odjezdem nasadil, alespoň držel pohromadě a hlavně z něj netrčely žádné dráty. V ruce mi zvláštně brnělo, zatímco se přístroj díky mojí krvi, přesněji řečeno díky Kevinově magii v mé krvi, snažil zjistit polohu další duše, kterou musím chytit. Zatímco dříve jsem musela všechny ty bytosti hledat pomocí náhody, mohla jsem nyní díky Wardenovu vynálezu postupovat

systematicky, protože mi vždy spolehlivě ukázal souřadnice ducha, který byl v danou chvíli nejbližší. Za pár týdnů jsem tak do podsvětí poslala víc duchů než během všech předchozích měsíců, přestože mi jizva na rameni jasně ukazovala, že mi dochází čas a že práce je pořád víc než dost. Ale nepřipadalo v úvahu, abych svou snahu vzdala. Nejen kvůli svému bratrovi, po němž nemohu dál pátrat, dokud nevyřídím tuhle záležitost, nebo kvůli všem lovcům a lovkyním, s nimiž jsem se od svého odjezdu z Irska setkala a kteří mi přirostli k srdci, ale hlavně kvůli sobě. Nevzdám se, protože chci žít. Mám toho ještě tolik před sebou a tolik toho chci ve světě změnit k lepšímu, takže určitě nedovolím, aby Kevin zvítězil.

Mobil krátce zavibroval a na displeji se objevily nové souřadnice. Ghostvision našel dalšího ducha.

„Tak co?“ zjišťoval Shaw. „Kam teď pojedeme?“

Rychle jsem zadala souřadnice do aplikace a na mapě se ihned rozsvítil červený bod. Zvedla jsem hlavu a pohlédla do netrpělivých tváří svých společníků.

„Vypadá to, že pojedeme do Prahy.“

2. KAPITOLA

Shaw

Souřadnice, které nám Ghostvision poskytl, nás vedly kolem Černého lesa a přes nejzazší kouty Bavorska, kde jsme si udělali další přestávku. Čehož jsem později litoval, protože zkušenost s bavorskou bílou klobásou mě nejspíš natrvalo traumatizovala. Potom jsme pokračovali dál přes Německo směrem na východ. Po záležitosti s bavorskou specialitou jsme už nikde nezastavovali, takže jsme ujeli docela dost kilometrů, i když jsme kvůli několika dopravním zácpám byli na cestě něco přes osm hodin. Mezitím se už dávno setmělo. Podíval jsem se na ciferník na přístrojové desce. Bylo krátce před devátou; hranici s Českou republikou jsme překročili už před půldruhou hodinou.

Už po několikáté jsem odbočil a v záři světlometů jsme neviděli nic jiného než rozlehlá zasněžená pole, pár holých stromů v dálce a nízké kopce na obzoru. Kromě silnice a několika cedulí žádná známka civilizace.

Byli jsme uprostřed země nikoho a od chvíle, kdy jsme naposledy potkali nějaké auto, uběhla už pěkně dlouhá doba.

Zrovna jsem se podíval do zpětného zrcátka, když mi za zády podruhé za posledních několik hodin zavibroval telefon. Někdo se vytrvale snažil zastihnout Ellu, ale ona o to zřejmě nestála, protože hovor znovu odmítla.

„Kdo to byl?“ vyzvídal jsem.

„Nikdo důležitý,“ odvětila Ella a zírala mlčky z okna. Namlouval jsme si to, nebo opravdu byla ještě smutnější než předtím?

Stočil jsem pohled k místu pro spolujezdce. Roxy vedle mě seděla mlčky, což bylo u ní v poslední době časté. Předtím taky nebyla zrovna nejupovídanější a nijak nevyhledávala společnost, ale po našem pobytu v Paříži se do sebe uzavřela ještě víc. V situacích, kdy by se mnou dřív mluvila, se teď stále víc držela zpátky. Nechápal jsem, proč si toho kromě mě ještě nikdo nevšiml. Ani Finn. I když musím uznat, že byl ve Skotsku zaneprázdněný navštěvováním příbuzných a známých ve své staré základně. Všem ostatním ale připadala Roxy úplně normální, jenom já jsem postřehl, že se u ní něco změnilo. Ale nevěděl jsem přesně co – a proč si o tom se mnou nepromluví.

„V Praze je jedna čtvrt“, řekla najednou a vzhledla od mobilu. „Weston mi právě poslal přesnou adresu. Jakmile tam tu potvoru zničíme, můžeme tam přenocovat, doplnit výbavu a pak uvidíme, kam nás cesta povede dál.“

Což znamenalo, že se konečně zase vyspíme v pořádné posteli. Mojí ztuhlé šíji to jenom prospěje.

„Vědí tamní lovci, že přijedeme?“ zeptal jsem se, aniž bych spustil z očí silnici před námi. „Nebo se budou tvářit kysele jako tehdy lovci v Paříži?“

„Tss, něco takového se tě dotklo, že?“ poznamenala Roxy sarkasticky.

No, trochu ano, ale jenom proto, že jsem se na rozdíl od ostatních nemohl tenkrát identifikovat jako jeden z lovců. Zatím jsem nesložil zkoušku a nemám lovecké tetování s příslušným kódem. Ksaku, vždyť ještě nemám ani příjmení.

Přesto jsem byl na novou základnu zvědavý. Dosud jsem poznal Londýn, Paříž a Edinburgh, tři velmi odlišná místa. Tajně jsem doufal, že poznám i berlínskou základnu, ale tak daleko jsme se nedostali. Ghostvision nás s novými souřadnicemi zavedl přímo do České republiky a já jsem vůbec netušil, co mě v Praze čeká. Možná, že se bude i pražská základna nacházet ve staré budově někde uprostřed centra města, stejně jako v Paříži.

Možná bude v podzemí jako v Edinburghu, nebo v nějaké výškové budově jako v Londýně. Každopádně jsem se nemohl dočkat, až tam dorazíme a seznámíme se s českými lovci a já se konečně zase vyspím v opravdové posteli.

„Velitel základny v Praze to ví,“ pokračovala Roxy, když jsem na její poznámku nereagoval. „Jmenuje se Krall a už nás očekává.“

Přikývl jsem, znovu se podíval do zpětného zrcátka na Ellu, která se zdála být zcela pohroužená do svého světa, a pak znovu před sebe na silnici. Jako odnikud se před námi objevily první domy. Očividně jsme byli blízko od cíle.

Mé spoléčnice po zbytek cesty mlčely. Ella usnula, ale několikrát se s trhnutím probudila, jako by se jí něco špatného zdálo. Jó, tohle znám až příliš dobře. Roxy dál mlčky zírala z okna, ruce v klíně měla sevřené v pěst.

Chtěl jsem natáhnout ruku a položit ji na její, abych ji uklidnil. Ale ovládl jsem se, protože jsem cítil, že o mou útěchu nestojí. Anebo po ní dokonce touží, ale odmítla by mě, stejně jako v minulých týdnech. Avšak i bez tohoto svého gesta jsem si byl jednou věcí naprosto jistý: toho netvora najdeme, stejně jako všechny ostatní, které Roxy ještě musí vyřídít.

Do Prahy jsme dorazili kolem desáté hodiny. Praha. Hlavní město České republiky. Zlaté město, které... Abych byl upřímný, víc jsem toho o Praze nevěděl. Před naším příjezdem jsem moc času na rešerše neměl. No a jestli jsem tu už někdy předtím byl, stejně jsem to zapomněl.

Teď se před námi rýsovalo město se svými mnoha věžemi a věžičkami, zahalené v mlze, která mě přinutila sundat nohu z plynu a dávat na cestu větší pozor. Obloha byla temná, nebyla vidět jediná hvězda, o měsíci nemluvě. Zato osvětlený hrad v dálce vypadal ve tmavé noci jako maják. Cestu kolem domů v gotickém stylu osvětlovaly filigránské pouliční lampy. Úzké uličky mi trochu připomínaly Edinburgh. Jenomže tam bylo

všude plno lidí, zatímco tady jsme nepotkali nikoho. Všude mrtvolné ticho a mlha, která jako by stoupala z řeky a plížila se po zemi, tento dojem jen umocňovala.

Zdejší prostředí působilo jako z nějakého hororu, protože... upřímně? Bylo to tady přinejmenším stejně tak strašidelné jako ten starý zámek na mé první neoficiální výpravě, kdy jsem doprovázel Roxy s Finnem a poprvé se setkal s pontianakem. Okouzující nestvůra. Jenom jsem vroucně doufal, že ten další duch bude jiný. Přivítal bych něco milejšího.

Světla města se od hladiny řeky matně odrážela, jako by prostupovala hustým závojem. Obraz, který se nevyjasnil, ani když jsme přešli po mostě na druhý břeh.

Nijak mě nepřekvapilo, že se Staré město stále ještě třpytí vánoční výzdobou. V holých korunách stromů a v oknech starých domů visely světelné řetězy. V centru nás pravděpodobně čeká nádherně ozdobený vánoční strom, ovšem tak daleko jsme se nedostali.

„Počkej!“ vykřikla Roxy náhle.

„Co je?“ sundal jsem nohu z plynu a vystrašeně se na ni podíval. Seděla vzpřímeně jako na jehlách. „Proč, co se stalo?“

Ještě jsme ani nedorazili tam, kam nás směřovaly souřadnice Ghostvisionu, a kromě toho byla ulice před námi jako po vymření. Obchody zavřené a v oknech domů se téměř nesvítilo. Skoro to vypadalo, jako by město napětím zadržovalo dech a připravovalo se na nevyhnutelné.

„Něco tu je.“ Koutkem oka jsem postřehl, že se Roxy drží za rameno. To s jizvou. „Zastav.“

Přestože jsme byli úplně sami, zkontroloval jsem pro jistotu všechna zrcátka, zapnul blinkr a zastavil. Netušil jsem, co za monstrum se tu skrývá, ale věřil jsem Roxyině odhadu.

Beze slova si odepnula bezpečnostní pás a vystoupila z auta dřív, než jsem vypnul motor.

„Co se děje?“ zamumlala Ella rozespale a vytáhla si sluchátka z uší.

„Roxy něco vycítila,“ odpověděl jsem a ze zapalování vytáhl klíč s mnoha přívěsky, k nimž v každé zemi přibyl nový. Například jasně červený londýnský autobus, přívěsek ve tvaru srdce s nápisem *Brussels*, malá Eiffelovka, plyšová koule v černé, červené a zlaté barvě a přívěsek I-Love-Edinburgh, který zacínal při každém pohybu. Taky jsem vystoupil a zavřel za sebou dveře. Vzduch byl studený a vlhký a i ve tmě byl vidět každý náš výdech. Jinak nikde nic, žádná nadpřirozená bytost. Tuhle lekci mám však už dávno za sebou: a sice, že když něco nevidím, neznamená to, že tam nic není.

Ještě jednou jsem se podíval na Roxy nehybně stojící u silnice, obešel jsem auto a otevřel kufr. Asi by bylo moudřejší mít zbraně neustále po ruce, tedy na zadním sedadle, ale jeli jsme přes tolik státních hranic, že jsme nechtěli riskovat, aby nás chytili. V kufru, schované v tajné přihrádce pod rezervní pneumatikou, je pro ně bezpečnější místo.

Vytáhl jsem brokovnici, pro jistotu si vzal ještě dýku a kufr potichu zaklapl. Světlo osamělé pouliční lampy vlevo od nás nepravidelně poblikávalo. Kolem dokola ticho, nebylo slyšet žádné auto. Okolí působilo opuštěně, i když se v několika oknech pořád ještě svítilo. Ale díky magii Roxyina a Ellina amuletu si našeho souboje nikdo nevšimne. Aspoň tedy nikdo, kdo není lovec.

S brokovnicí v ruce jsem si stoupl vedle Roxy a sledoval prázdnou ulici. Ať jsem se snažil sebevíc, nic jsem tam neviděl. Nic než mlhu, vznášející se nad zemí jako živá, dýčhající bytost, když vtom jsem ucítil poryv ledového větru.

„Jsi si jistá, že tady něco je?“

„Jo,“ řekly jednoduše Roxy i Ella, která se k nám mezitím přidala. Ve tváři měla odhodlaný výraz a rozhlížela se kolem. „Na tomhle místě se to ztracenými dušemi jen hemží.“

Zatracenými dušemi, které dokáže vnímat pouze Ella svým pohledem do duše, což znamenalo, že tito duchové patří buď do fáze jedna, nebo dva. To bych přivítal, protože ti jsou aspoň do jisté míry neškodní. Ale při mém štěstí se jedná pravděpodobně o duchy třetí a čtvrté fáze, kteří jsou mnohem silnější a mohou je spatřit i normální lidé. Přinejmenším tehdy, když se zmocní cizího těla – anebo se zhmotní do své vlastní podoby.

Roxy se pomalu přiblížila k úzké uličce hned vedle nás. Ruku položenou na přívěsku, který měla na dlouhém řetízku na krku. Sledoval jsem, kam míří její pohled, ale pořád jsem si ničeho neobvyklého nevšiml.

Stál jsem tam a instinktivně pevně svíral brokovnici v ruku. „Útočí na nás ti duchové?“

„Ne, oni...“, Ella se rozhlédla po okolí. Na to, že jsme byli obklopeni všemi možnými duchy, působila obdivuhodně klidně. Přesto se z amuletu na jejím pravém prostředníčku linula purpurová záře, která vytvořila iluzi chránící nás před zvědavými pohledy obyčejných lidí. „Myslím, že se bojí.“

„A čeho?“

Najednou se z mlhy v malé uličce, jen pár metrů od nás, vynořila postava a zůstala nehybně stát mezi starobylými domy. Oprava: *vznášela* se nad zemí a zdálo se, že se svýma bosýma nohama vůbec nedotýká dláždění.

Byl to přízrak mladé ženy ve volné košili s mokrým, ušpiněným lemem. Košile visela na její štíhlé postavě jako pytel. Čím výše můj pohled putoval, tím více jsem si uvědomoval, jak kostnatý je tento zjev. Její tvář byla stejně bledá jako její košile a tam, kde měla mít oči, byly jen hluboké černé prohlubně. Rozcuchané, zplstnatělé vlasy jí jako závoj splývaly přes ramena až na zem. Její bledé, suché rty se pomalu usmívaly. Zježily se mi všechny chlupy v zátylku a trhl jsem brokovnicí. „Co to ksakru je?“

„To je rusalka,“ vyhrkla Ella stojící vedle mě. Ve tmě působily její bílošedé oči mnohem strašidelněji než ve dne.

„Cože je to?“ svraštil jsem nechápavě čelo.

Proč pořád narážím na stvůry, o kterých toho moc nevím? Nejdřív to byl pontianak, pak upíři – *spousta upírů* – a teď nějaká rusalka. Která příšera přijde jako další? Yeti? Santa Claus?

„Je to vodní duch,“ vysvětlila Ella a nespouštěla oči z bytosti, která se stále nehnula z místa, a zdálo se, že nás pozoruje stejně jako my ji. „Jsme kousek od Vltavy,“ dodala a ukázala směrem k řece, přes kterou jsme před několika minutami přejeli. „Rusalky jsou známé hlavně ve slovanské mytologii a podle legend to kdysi byly dívky nebo ženy, které se utopily ve vodním toku, nebo v něm byly násilím utopeny. Jsou nebezpečné, protože rády trápí své oběti otázkami a nechťenými pravdami.“

Takže tyhle pro změnu člověku nevyrvou vnitřnosti, aby si na nich smlsly k snídani, ale raději ho psychicky mučí? No bezva. Ani jsem nechtěl přemýšlet nad tím, která z těch dvou možností je horší.

„Tahle je jednou z nich,“ řekla Roxy a postoupila o krok dopředu. Pomalu se blížila k duchovi v uličce. „Jedna z těch duší z podsvětí, které jsem osvobodila.“

Tedy jedna z duší, s nimiž musí Roxy zúctovat. Nebylo divu, že ji bolí jizva. Ghostvision nás sem neposlal jen tak pro nic za nic. Ačkoli jsem zpočátku neměl o Wardenově mašince valné mínění, teď jsem o její efektivitě už nepochyboval – i když jsem pořád ještě nechápal, na jakém principu přesně funguje. Ale na tom nezáleželo. Důležité je, že Roxy pomůže poslat ty kreatury tam, kam patří.

Ale Roxy místo útoku na rusalku váhala a rozhodla se... nic nedělat? Zamračil jsem se. Ani ten duch na nás neútočil, místo toho se svým pohledem zavrtával přímo do Roxyiných očí. Rusalka neotevřela ústa, přesto se zdálo, že s Roxy nějakým způsobem komunikuje. Jen tak jsem si vysvětloval její vyčkávání.

„Rox...?“ postavil jsem se vedle ní, brokovnici připravenou k použití.

Ale ani teď Roxy nereagovala, jenom zírala na přízrak, jako by s ní v duchu opravdu mluvila.

Co se to tady k čertu děje?

Roxy

V hlavě se mi ozval něčí hlas. Tichý, sladký hlas mladé ženy. Nevinný. Svůdný. Ta žena znala mé jméno.

Roxy...

Skoro jsem nevnímala, že jí jdu vstříc. Že jsem nechala svou ruku sklouznout z amuletu, i když neutuchající pálení a tepání v rameni pro mě mělo být jasným varováním. Ale v tom hlase bylo něco důvěrného, tak uklidňujícího, že jsem nedokázala odolat...

Pojď se mnou, Roxy. Vím, co hledáš, a mohu ti pomoci...

„Nenech se jejím hlasem ukolébat!“ varovala mě Ella, která se objevila v uličce vedle mě. Bez mrknutí sledovala přízrak vznášející se v mlze. „Rusalky jsou známé svými psychohrádkami.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak se v jejím prstenu rozsvítil amulet. Připravovala se na souboj, ačkoli tohle byl můj úkol, protože tohle byl můj duch. A protože za existenci této bytosti v našem světě nesu odpovědnost já.

Potřásla jsem hlavou a snažila se tak přerušit spojení s vodním duchem. Rusalka se však jen usmála, jako by přesně věděla, o co mi jde. A třeba to skutečně věděla, když už se mnou dokázala telepaticky komunikovat. To by jí však neuchránilo před návratem do podsvětí. Kvůli tomu jsem sem přece přijela. Jestliže chci přežít a najít svého bratra, musím se sebrat a tuhle zatracenou duši zničit.

V tu chvíli se ze stínu vchodu do budovy vynořila další postava. Muž středního věku v obleku s kravatou a kufříkem v ruce. Na tomhle místě působil stejně tak nepatřičně jako pastelová košile pod jeho sakem. Strachem se mi stáhl žaludek. Kevin. Už je tady zase. Přišel si tentokrát pro mě?

Ne, odpověděla jsem si sama. Ještě mi zbývá nějaký čas. A kromě toho, v Gisellině vizi o mé smrti nebyla tma, ale bílý den a svítilo slunce. Takže tohle jistě není můj poslední souboj, ať už dopadne jakkoli. Nemohu zemřít, dokud nevyprší můj čas a dokud se nenaplní Gisellina vize. Kevin se nejspíš přišel jen ze zvědavosti podívat a připomenout mi můj úkol.

Tss, jako bych snad mohla na něco takového zapomenout.

Amulet na mém krku zasvítíl intenzivní modří. Jeho blikající záře se mihotala na stěnách okolních starých domů v uličce a odrážela se i od vlhkých kamenů dlažby.

Odrhla jsem pohled od Kevina a všechnu svou pozornost zaměřila na rusalku. Na okamžik jsem měla pocit, že se v její bledé, vychrtlé tváři zablýskl náznak jakési emoce. Váhá? Pochybuje snad? Nebo má strach? Ó ano. Měla by se bát, protože já jsem právě začala svou práci.

Zvedla jsem ruce a magická energie z mého amuletu se mi ve zlomku vteřiny omotala kolem prstů, jako by se už nemohla dočkat. Zformovala jsem ji do koule, jak jsem se to kdysi dávno naučila, a natáhla ruce vpřed. Jasně modrá energie amuletu vystřelila přímo k rusalce – ale kouzlo ji minulo. Tam, kde se až doteď vznášel nad zemí duch, nebylo najednou vůbec nic. Jako by se vypařil. Jizva mě však ještě stále pálila, což znamenalo jedině: rusalka je někde poblíž.

Po mé pravici se mihlo něco jasného. Otočila jsem se právě včas a spatřila průsvitnou postavu ducha. Ovšem byl to malý kluk – bosý, s čepicí na hlavě a světlou košilí s kšandami.

Zamračila jsem se. Copak rusalky umějí měnit svou podobu? Ale zatímco jsem se na chvíli zamyslela, v uličce před

námi i za námi na ulici se zhmotnily další přízraky. A pak další. A ještě další, až jsme jimi byli doslova obklopeni.

Shaw přistoupil blíž k nám s namířenou brokovnicí.

„Ještě nikdy jsem jich neviděla tolik pohromadě,“ prohlásila Ella ohromeně.

A díky své schopnosti pohledu do duše viděla od chvíle, co jsme tady zastavili, určitě mnohem víc duchů než já se Shawem. Jak je to možné? Co se to tu proboha děje?

Jizva na rameni nepřestávala pálit. Nedokázala jsem určit, jestli to je kvůli rusálce, která musela být někde poblíž, nebo zda jsou tady i jiné duše, které jsem vysvobodila z podsvětí. Ale nebyl čas zjišťovat, jak se věci mají. Duchům totiž nestačilo jen nás pozorovat. Ani náhodou. První z nich na nás zaútočili.

Můj amulet se znovu rozzářil a jasně modrá energie mi proudila kolem prstů. Opět jsem zamířila na duše vznášející se kolem. Kousek ode mě zaútočila Ella svou fuchsiovou energií na neviditelného nepřitele. Shaw stál za námi a střílel do duchů čtvrté fáze, kteří jsou schopni si vytvořit vlastní tělo. Samotné střely je nedokážou zničit, ale aspoň je zmatou a pozdrží tak dlouho, abychom si s nimi s Ellou poradily. Naštěstí se zdálo, že žádná z duší tady nemá lidské tělo. Skutečně jsme bojovali s hordou duchů.

Teoreticky jsme měli dobrou taktiku, ale prakticky to vypadalo úplně jinak. Tyhle přízraky byly v přesile a obklopily nás tak, že jsme se ocitli zády k nim. A pokud jsme ještě před chvílí měli možnost úniku, pak nám tuhle cestu nyní odřízly.

„Je jich až moc!“ zvolal Shaw.

A to bylo slabé slovo. Kolem nás... se vznášela celá armáda duchů. Odkud se všichni vzali? A proč je dosud nikdo nezničil?

Najednou se ve tmě před námi něco zablesklo a paprsek světla, ne, paprsek čisté magie, se zavrtil do ducha po mé levici. Na druhém konci uličky stála dívka. Její světlá pleť jasně

kontrastovala s tmavým oblečením, které měla na sobě. Rovné černé vlasy jí sahaly téměř k bradě a padaly jí do obličeje.

„Co tady sakra děláte?!“ vychrlila a rychlým mávnutím ruky, z níž vystřelilo kouzlo zbarvené královskou modří, zničila dalšího ducha.

„A co asi tak myslíš?“ odvětila jsem příkře a poklepala si na amulet, jehož modravá záře znovu zalila okolí.

S Shawem a Ellou, kteří stáli za mnou, a s vědomím, že mi kryjí záda, jsem přestala myslet na všechno kolem a soustředila se jenom na duchy před sebou. Byli to muži, ženy a různě staré děti. Většina z nich byla pravděpodobně mrtvá již dlouho, jinak by nikdy nedokázali nashromáždit dostatek energie k tomu, aby se proměnili v duchy čtvrtého stupně. Ale o těchto detailech jsem neměla čas přemýšlet. Znovu a znovu jsem aktivovala kouzlo a posílala energii amuletu přímo na ně. Někteří z nich se bránili, seč mohli, uhýbali a doslova mi mizeli před očima, aby se znovu objevili jen několik metrů ode mě. A pak tady bylo to neustávající a nesnesitelné pálení v mém rameni. Mým skutečným cílem byla rusalka, k níž nás Ghostvision dovedl – ale ta se prostě někam ztratila, protože jsem ji ve změti příznaků již nenašla.

Krok za krokem jsme se probojovávali vpřed, i s pomocí neznámé dívky. Pohybovala se rychle a hladce, jak to umějí jen dobře vycvičení lovci, a bleskově ničila duchy pomocí své silné magie. Když se za ní v uličce objevila další osoba, prudce se zarazila.

„Maro!“ zvolal muž, který vypadal podobně jako ona, i když byl zřejmě o dost starší. Na krku měl vybledlý amulet prvního stupně a v rukou svíral dva meče s černými čepelemi. Nebyly to klasické katany, jejich čepele byly vepředu příliš široké a nebezpečně zahnuté a jejich poslední třetina před rukojetí byla podivně vroubkovaná. Každopádně působily dojmem, že

jsou schopné napáchat spoustu škod. Cizí muž pokynul směrem k nám a vrhl se do souboje.

Poté, co jsem jednoho po druhém odstranila už pátého nebo šestého ducha, se mi orosilo čelo potem a zmocnila se mě lehká závrať. Jsem sice zvyklá používat silnou magii, ale ne v boji proti tolika protivníkům. Naposledy jsem se v takové situaci ocitla v Edinburghu. V Den krveprolití.

Roxy...

Otočila jsem se instinktivně směrem za hlasem rusalky, která se náhle zjevila jen pár metrů ode mě a vznášela se nad zemí. Teď jsem v její smrtelně bledé tváři zcela jasně rozeznala úsměv.

Vím, že mě slyšíš.

Ignorovala jsem její líbezný hlas, který mi zněl přímo v hlavě, a poklepala si na amulet. Ruce se mi třáslly, hekticky jsem dýchala, ale nechtěla jsem, aby mi rusalka znovu unikla. To v žádném případě.

Koutkem oka jsem zpozorovala rychlý pohyb. Cizí lovkyně rusalku také zaregistrovala a zvedla pravou ruku. Na zápěstí se jí zatřpytil náramek s modrým kamínkem. Amulet pátého stupně, stejně jako ten můj. A chystala se jeho kouzlo použít proti rusalce.

Než však stačila Mara cokoli podniknout, vložila jsem veškeré své soustředění a sílu vůle do kouzelné energie, která se mi v rukou zformovala do zářící koule. Její síla byla tak obrovská, až mi z ní vibrovalo celé tělo. Zamířila jsem na rusalku a rychle před sebe natáhla ruce.

Kouzlo se uvolnilo a vystřelilo směrem k přízraku. Rusalka se mu však na poslední chvíli vyhnula. *Zatraceně!* Zatnula jsem zuby a znovu vytvořila kouzlo, když jsem náhle ucítila bodnutí v hrudi. Kouzlo se v mžiku ztratilo, jako by někdo zavřel kohoutek.

Proboha ne! To není možné. Ne teď.

Panicky jsem pohlédla na svůj amulet. Jeho kamínek zhasl. A ani neměl důvěrně známou barvu královské modři

s měděnými skvrnami, ale změnil se v něco matně šedého. Kámen byl protkán četnými prasklinami. Nemusela jsem ani zatáhnout za řetízek na krku, aby mi bylo jasné, že si ho můžu bez problémů sundat.

Kouzlo mého amuletu se vyčerpalo. Zrovna teď. Aniž by se mi podařilo poslat duši rusalky zpět. Selhala jsem.

Ulicí se ozýval jasný rusalčin smích, šelestil ve větvích holých stromů a měla jsem pocit, že mi nepříjemně zalézá až pod kůži. Nejprve hřejivý a líbezný, jako předtím její hlas. Ale vzápětí se změnil v pronikavý jekot, který mi bolestivě zněl v uších a byl stále hlasitější. Tak hlasitý, že jsem se musela chytit za hlavu, protože mi z toho kvílení nesnesitelně třeštila.

Takový útok jsem nečekala. Nikdo z nás. Exploze chladné energie mě zasáhla do břicha, jako by do mě nabouralo přijíždějící auto, a srazila mě k zemi. Tvrdě jsem dopadla na dlažební kostky, bolest v mém rameni prudce zesílila. Přesto se mi nějakým způsobem podařilo vstát. Snažila jsem se zahlédnout útočnici, ale nikde jsem ji neobjevila. Vše, co jsem viděla, byli jen ostatní duchové.

Ella ležela při okraji ulice, ale ještě zvládla natáhnout před sebe ruku. Hned nato se před ní zhmotnil duch, kterého dosud viděla jen ona, a rozprskl se na tisíce jiskřivých světélek, která během několika vteřin ve vzduchu pohasla. Shaw se ztěžka zvedal ze země jen pár kroků ode mě. Naše pohledy se na okamžik setkaly, jako by se chtěl ujistit, že jsem v pořádku, ale já jsem svůj zrak rychle odvrátila. Naši noví spojenci už dávno stáli na nohou a zahnali na útěk dva další přízraky, po rusalce však už nikde nebylo ani stopy.

Její pronikavý smích ustal, i když mi stále zněl v uších jako varování, které tady po sobě zanechala. Hekticky jsem těkala pohledem sem a tam. Pálení jizvy postupně sláblo.

„Ne!“ vyskočila jsem. Jediné, co jsem vnímala, byly dozvuky souboje a šelest vlastní krve v uších. A taky silné bušení v hrudi